

Sygn. akt VIII U 2197/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Smycz
Protokolant:	Justyna Jarzombek

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2016 r. w Gliwicach

sprawy J. Ś.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. Ś.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 28 września 2015r., 12 listopada 2015r. **nr** (...)

- zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu prawo do emerytury począwszy od dnia 23 września 2015r.
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz ubezpieczonego kwotę 180zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Joanna Smycz

Sygn. akt. VIII U 2197/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 września 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu J. Ś. przyznania prawa do emerytury w niższym wieku w związku z tym, iż nie udowodnił on 15 – letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, a jedynie 9 lat, 1 miesiąc i 29 dni takiej pracy.

Ubezpieczony nadesłał brakującą dokumentację w postaci świadectwa pracy za jeden ze spornych okresów wymienionych w decyzji, na skutek czego organ rentowy wydał w dniu 12 listopada 2015 r. decyzję korygującą, którą zaliczył jeden ze spornych okresów do okresu pracy w warunkach szczególnych, jednakże po raz kolejny odmówił ubezpieczonemu przyznania emerytury w niższym wieku.

W odwołaniu od decyzji z dnia 28 września 2015 r. ubezpieczony domagał się jej zmiany poprzez przyznanie emerytury. Podniósł, że zgodnie z załączonym do wniosku o emeryturę świadectwem oraz zeznaniami świadków o których przesłuchanie wnosił, wykonywał pracę w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres co najmniej 15 lat.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko. Organ rentowy wskazał, że wprawdzie ubezpieczony udowodnił 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, jednak na dzień 31 grudnia 1998 r. nie udowodnił wymaganego 15 – letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Ponadto ZUS szczegółowo wymienił okresy, których nie uznał za pracę w warunkach szczególnych, ze względu na brak świadectw pracy w warunkach szczególnych za te okres.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 15 września 2015 r. ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę w wieku niższym niż 65 lat z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Ubezpieczony ukończył 60 rok życia w dniu (...) r., udokumentował ponad 25 letni okres składkowy i nieskładkowy, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Ostatecznie, po wydaniu decyzji z dnia 12 listopada 2015 r., organ rentowy zaliczył ubezpieczonemu do pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia od 1 czerwca 1989 r. do 31 sierpnia 1998 r. na stanowiskach: maszynista ładowarki, operator ładowarki i spycharki w Przedsiębiorstwie (...) w G., tj. 9 lat, 1 miesiąc i 29 dni. Organ nie zaliczył natomiast do pracy w szczególnych warunkach wskazanego w świadectwie pracy okresu zatrudnienia:

- od 7 listopada 1979 r. do 31 maja 1989 r. na stanowiskach: operatora urządzeń formujących wyroby izolacyjne, topiarza mas mineralnych – piecowego, mistrza produkcji oraz mechanika - maszynisty ładowarki w Przedsiębiorstwie (...) w G., bowiem odwołujący nie przedłożył świadectwa potwierdzającego wykonywanie pracy w szczególnych warunkach;

Przedsiębiorstwo (...) w G. zajmowało się produkcją wełny z włókien mineralnych, tzw. waty mineralnej. Odwołujący w spornym okresie zajmował różne stanowiska (operator urządzeń, piecowy, mistrz produkcji, maszynista ładowarki), jednakże każde z tych stanowisk łączyło się z pracą stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy produkcji wełny mineralnej. Przejęcie Przedsiębiorstwa (...) w roku 1989 przez firmę (...) SA nie miało wpływu na rodzaj i miejsce wykonywanych przez odwołującego prac.

Razem z odwołującym w obydwu zakładach pracy w spornych okresach pracowali świadkowie K. A. i A. B..

Powyższe okoliczności Sąd ustalił na podstawie akt organu rentowego, akt osobowych ubezpieczonego dołączonych do niniejszej sprawy, zeznań świadków: A. B. (nagranie z rozprawy z dnia 12 lutego 2016 r. minuty 12.43 i n., k.29), K. A. (nagranie z rozprawy z dnia 12 lutego 2016 r. minuty 26.51 i n., k.30) oraz zeznań odwołującego słuchanego w charakterze strony (nagranie z rozprawy z dnia 12 lutego 2016 r. minuty 39.32 i n., k.31).

Zgromadzona w sprawie dokumentacja została sporządzona w sposób rzetelny i nie budzący wątpliwości, a zeznania świadków są spójne, logiczne, wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają. Ponadto zeznania świadków korespondują z wyjaśnieniami samego ubezpieczonego jak również z zapisami w zgromadzonej dokumentacji.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748.) prawo do emerytury ma ubezpieczony urodzony po 31 grudnia 1948 roku, który:

- ukończył 60 lat,
- udokumentował do dnia 31.12.1998 r. 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w tym co najmniej 15 lat zatrudnienia przy pracach wymienionych w wykazie A Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zm.),
- nie przystąpił do OFE albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa,

Po myśli § 2 ust. 1 i 2 ww. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie

Okoliczność sporna w przedmiotowej sprawie dotyczyła posiadania przez ubezpieczonego (na dzień 1 stycznia 1999 r.) wymaganego 15-letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

W stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku Wykazie A, Dział V, obejmujący prace w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych, pod pozycją 3 wymienione są prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych, zaś pod pozycją 13 wymieniono prace przy produkcji wyrobów z włókien mineralnych z zastosowaniem klejów zawierających rozpuszczalniki organiczne.

W ocenie Sądu, przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że ubezpieczony w okresie od 7 listopada 1979 r. do 31 maja 1989 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy produkcji wełny mineralnej na stanowiskach operatora urządzeń formujących wyroby izolacyjne, topiarza mas mineralnych – piecowego, mistrza produkcji oraz mechanika - maszynisty ładowarki. Tego rodzaju prace zostały przewidziane w załączniku do w/w rozporządzenia Rady Ministrów na pozycji 3 w Dziale V wykazu A. Biorąc pod uwagę wcześniej już zaliczony przez organ rentowy decyzją z dnia 12 listopada 2015 r. okres pracy w warunkach szczególnych od 1 czerwca 1989 r. do 31 sierpnia 1998 r. bez wątplenia należy uznać, iż ubezpieczony spełnił przesłankę wykonywania pracy w warunkach szczególnych przez co najmniej 15 lat.

Mając na powyższe na uwadze, Sąd uznał, że ubezpieczony legitymuje się na dzień 1 stycznia 1999 r. wymaganym 15 - letnim okresem pracy w szczególnych warunkach, a zatem spełnił wszystkie warunki uprawniające go do otrzymania prawa do emerytury określonej w art. 184 ustawy emerytalnej. W tym stanie rzeczy w oparciu o przytoczone przepisy prawa i art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd zmienił skarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia (...) r., tj. od daty ukończenia przez ubezpieczonego 60 roku życia, zgodnie z art. 100 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej.

O kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 12 ust 2 i § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) w punkcie drugim orzeczenia.

(-) SSO Joanna Smycz